

2003
lapkritis

ANDAI

Nr. 007

NEAPIBRĖŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS

KAINA 50 CENTŲ

Rinkimai 2003: duonos ir žaidimų

Paskutinis žodis

Atsiverčiu užrašų knygutę: „Šeštadienis: būtinai parašyti „Andams“ vedamąjį!!!“ Paskutinį vedamąjį. Turbūt. Nes jau laikas, ar ne? Prisiminkim... Pradėjom 2002-ųjų pavasarį. Išleidom šešis numerius (šis septintasis). Ne tiek jau daug, gali Jums pasirodyti, gal išties per retai tas šešiolikos puslapių skaitaliukas išvysdavo licėjaus lempų šviesą, bet mes visada galime rasti pasiteisinimų... O dabar jau viskas. Beveik visi esame ketvirtokai, tad laikas išeiti pensijon ir „Andus“ užleisti jaunesniems. Tikiu, kad jie tęs tradicijas, tačiau nebijos naujovių – ypač linkiu jiems kuo labiau įtraukti licėjaus bendruomenę į laikraščio kūrimo procesą, kas mums, deja, ne taip jau ir pavyko...

Bet gana sentimentų! Kaip matysite iš šio numerio straipsnių, licėjuje gyvenimas bėga įprasta vaga. Tęsiasi ir net neketina baigtis. Tad linkiu Jums ir toliau būti protingiems, kūrybingiems ir išradingiems - tikriems Licėistams.

Jūsų Barbora Drąsutytė

Vyr. redaktorė:

Barbora Drąsutytė,

techninis redaktorius:

Adomas Paltanavičius,

straipsnių autoriai:

Kotryna Drąsutytė (2^c),

Rokas Ignotas (3^d),

Tautvydas Jokubauskas (TB1),

Mykolas Kolyta (4^c),

Monika Kokštaitė, (2^b),

Milda Tylaitė, (4^c),

Asta Bagdžiūnaitė (4^c),

Eglė Kulbokaitė (2^d),

Gintarė Mažeikaitė (2^d),

Rūta Mikiškaitė (3^b),

Jogilė Ulinskaitė (2^b),

kryžiažodis:

Renatas Makelis (4^d),

klaidas taisė:

Vida Gudelienė,

fotografijos:

Einis Šustickas.

el.paštas: andai@licejus.lt

spausdino spaustuvė:

3. Prezidento žodis
VTGTM licėjui – galas?
Savivalda
4. Ex-prezidento žodis
„Sparnai“
Duonos ir žaidimų?
5. Japonai 2003
6. Fux'o dienoraštis
8. Nontoxic
9. Stop kadras
11. Kryžiažodis

Laikraštis leidžiamas Vilniaus licėjuje ir platinamas jo bendruomenės nariams.
Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone.

intro...

Turpinys...

Prezidento žodis

Vuotraciki

Sveiki, mielieji... Į Jus kreipiasi naujasis Jūsų prezidentas. Nemažai buvo pažadėta per debatus. Dabar atėjo metas tiems pažadams tapti realybe. Stengsiuos kaip įmanydamas, o ar tų pastangų nepakaks, turėsite patys įvertinti.

Artimiausiu metu jau turėtų pasirodyti pirmieji mūsų darbo rezultatai. Daug vilčių dedu į senatą. Džiugu, kad kai kurie iš senato narių jau spėjo įgyvendinti savo rinkiminius pažadus. Tikiuosi,

kad ir likusieji taip pat aktyviai atliks savo pareigas. Lauksime pasiūlymų ir iš tų, kurie bandė, tačiau nepateko tarp mokinių atstovų. Neskubėkite pasitraukti į šešėlį, nes titulas nėra būtinas norint nuveikti šį tą doro. Iš likusių mūsų bendruomenės narių tikiuosi veiklumo licėjaus gyvenime. Juk mūsų dvasia ir tradicijos – tai pagrindinis turtas, kurio niekam negalime leisti atimti.

Štai vienas šaunus savivaldybės narys

mano, kad visam Vilniui tiesiog akmuo nuo širdies nusiris, jei bus pakeistas mūsų mokyklos pavadinimas.

Ir tegul... Nesakau, kad nereikia su tuo kovoti, tačiau reikia nepamiršti vieno dalyko: skiriamės mes vidumi, o ne išore.

Na, o šį savo pasisakymą pabaigti norėčiau A. Popo mintimi: „Karaliams Dievas suteikė teisę valdyti neteisingai“...

Rokas Ignotas

VTGTM licėjui – galas?

Pastaruoju metu verda aistros dėl licėjaus pavadinimo keitimo. Sklindant gandams, kad licėjus bus pervadintas Vilniaus Kovo 11-tosios gimnazija, licėistai pradėjo reikšti pilietinį nepaklusnumą rinkdami parašus prieš tokią reformą, tačiau Kovo 11-tosios gimnazija – tik mokyklos pavadinimo sudarymo pavyzdys, o ne naujas licėjaus vardas, ir tikroji situacija yra šiek tiek kitokia. Ją paaiškinti paprašėme licėjaus Direktoriaus S.Jurkevičiaus.

„Kuriantis licėjui jokių gimnazijų dar nebuvo ir atsitiktinai parinktas žodis „licėjus“ reikė tik mokyklos pavadinimą. 1992 m. mokykla įgijo realinės gimnazijos, 2001 m. – ir humanitarinės gimnazijos statusą, bet mes savo mokyklą suvokiame ne kaip gimnaziją, o kaip licėjų, nors tokio mokyklos tipo Lietuvoje nėra, t.y. žodis „licėjus“ nereikia mokyklos statuso ir dėl to yra keistinas.

Keisti pavadinimą reikėtų ir dėl to, kad dabartinis mokyklos vardas – Vilniaus tikslųjų, gamtos ir technikos mokslų licėjus (Realinė gimnazija) – yra per ilgas, sunkiai įsimenamas ir neatitinka ugdymo turinio: technikos mokslai čia nedėstomi, o mokykla dabar yra ir realinė, ir humanitarinė gimnazija.

Šiuo metu visų, išskyrus licėjų, Vilniaus mokyklų pavadinimai yra

sudaryti pagal tokią struktūrą: miesto pavadinimas kilmininko linksniu, mokyklos pavadinimas kilmininko linksniu ir mokyklos tipas (mūsų atveju – gimnazija). Licėjaus pavadinimas šių švietimo įstaigų pavadinimų darymo ir rašymo taisyklių neatitinka, taip pat neatitinka Lietuvos Respublikos Švietimo įstatymo ir Europos Sąjungos komisijos reikalavimų.

Licėjaus steigėja yra Vilniaus miesto taryba, kuri gali patvirtinti arba pakeisti mokyklos pavadinimą. Šiuo metu licėjaus bendruomenei suteikta galimybė pačiai sugalvoti mokyklos pavadinimą. Jeigu teikiami variantai nebus tinkami, Taryba turi teisę pakeisti mokyklos pavadinimą be bendruomenės žinios.

Tarybai buvo siūlyti tokie pavadinimai: Vilniaus licėjaus gimnazija (netiko, nes kyla klausimas – tai licėjus ar gimnazija; jei „licėjus“ reikštų pvz., medį arba augalą, pavadinimas būtų tinkamas, dabar gi išeina kaip „Vilniaus fabriko gamykl“) ir Vilniaus licėjus (gimnazija) – svarstyti nebet išimties tvarka, nes neatitinka pavadinimų sudarymo nuostatų.

Tad dabar pagrindinė užduotis – sugalvoti pavadinimą, kuris išsaugotų licėjaus identitetą, būtų prasmingas ir atitiktų taisykles. Tokie licėjaus bendruomenės aptarti variantai kaip

„Ekslicėjaus gimnazija“ ar „Senojo licėjaus gimnazija“ nelogiškas, nes parodo, kad licėjaus nebėra, o pavadinimas „Vilniaus Sparnų gimnazij“ yra tiesiog nesolidus.

Mokyklos pavadinimas turėtų būti mokyklos intelekto, brandos išraiška. Lengva pasivadinti pagal gatvę (Gabijos, Žemynos gimnazijos) ar pagal rajoną (Žirmūnų, Žvėryno gimnazijos), tačiau taip mokykla tarsi parodo, kad ji stokoja tam tikro intelekto.“

Licėjaus pavadinimo keitimo problema sulaukė ir platesnio atgarsio apie tai rašyta „Lietuvos Ryto“ priede „Sostinė“, tam priešinasi ne tik mokiniai ir mokytojai, bet ir tėvai, jau baigę licėjaus auklėtiniai. Juk vis dėlto Licėjaus vardas – tai didžiulis keliolikos metų įdirbis, į kurį negali būti numota ranka. Tad nors pavadinimą ir reikia keisti, svarbiausias uždavinys dabar yra išlaikyti savo identitetą. Yra tikimybė, kad licėjui dėl vardo bus padaryta išimtis (pvz. Vilniaus licėjus (gimnazija)), bet jeigu taip neatsitiks, reikia nepamiršti, kad mūsų mokykla vis dėlto yra gimnazija, o pagrindinė užduotis – sugalvoti jai rimtą ir respektabilų pavadinimą. Juk išskirtiniai esame ne tik dėl Licėjaus vardo...

Milda Tylaitė

Asta Bagdžiūnaitė

[Visi, kuriems rūpi licėjaus vardo klausimas, kviečiami apsilankyti forume adresu: groups.yahoo.com/groups/soslicejus/.]

X-oji licėjaus savivalda

Dešimtojo licėjaus senato nariais tapo:

Prezidentas: Rokas Ignotas

I kursas

- Justina Jankauskaitė,
- Julija Kod
- Emilija Beinortaitė;

II kursas:

- Mantas Naujokaitis,
- Jurgis Kovas,
- Aurimas Račas;

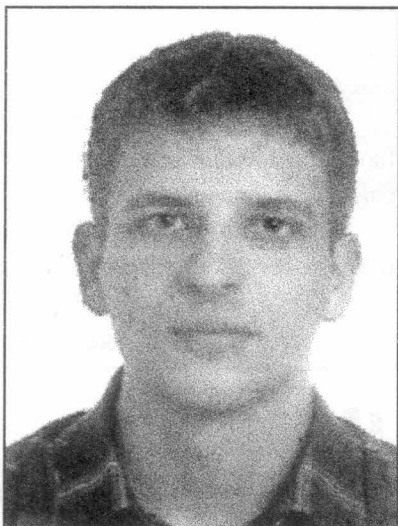
III kursas:

- Emilis Ruželė,
- Gabija Duoblytė,
- Inga Šermokaitė;

IV kursas:

- Algirdas Grybas,
- Tomas Janulionis,
- Indrė Viltrakytė (išrinkta po antro turo).

Ex-prezidento žodis

Sveiki visi, maži ir dideli. Jei kas sekėte rinkimų stendo naujienas, turbūt pastebėjote ir ten kabėjusį „Prezidento žodį.“ Jau tikrai galvojau, kad jis bus paskutinis. Bet... reik dar kažką parašyti... Tad ir rašau. Manau dar kartą minėti savo ir senato akivaizdžiai nenusakomus nuopelnus būtų gan primityvu, tad, manyčiau, reiktų tarti šį tą apie naująją licėjaus valdžią.

Manau, akivaizdu, kad šiemetinė kova dėl senatorių posto buvo aktyvesnė nei pernai. -Buvo ir daugiau kandidatų, ir daugiau įvairios rinkiminės agitacijos. Pirmą kartą licėjaus istorijoje įvyko antrasis rinkimų į senatą turas. Įdomi buvo ir kova dėl prezidento posto: susirungė du išties skirtingi kandidatai ir Mykolas Baltrūnas. Pastarajam padėti laimėti rinkimus galėjo nebent piktosios jėgos ir juodoji magija. Dėkui visoms aukštesnėms jėgoms, taip nenutiko. Rokas, manyčiau, turėtų neblogai susidoroti su naujomis pareigomis. O ir naujasis senatas, bent iš pirmo žvilgsnio, atrodo tikrai ne pats blogiausias pasaulyje. Belieka palinkėti jiems visiems visokeriopos sėkmės, lašelio laimės, beribio džiaugsmo, kuo mažiau negandų jų sunkiame kelyje, šilto savitarpio supratimo, daug skardaus juoko, šypsenu, atkaklumo, nepriekaištingos sveikatos, šaunių draugų, puikių pažymių, geros kloties ir viso ko geriausio – t.y. manęs?

Norėčiau pasakyti, kad ir IX savi-

valda, vis dar oficialiai einanti pareigas, nešvaisto laiko veltui – aktyviai svarstėme tikrai svarbų klausimą – ką gi daryti su licėjaus vardu. Mokyklos taryba buvo susitikusi ir su didžiausiu mūsų siaubu, viso šio sąmyšio iniciatorium, nenuilstančiu aktyvistu ir savivaldybės švietimo skyriaus darbuotoju V. Šapalu. Kol kas galiu pasakyti tik tiek, kad didžiausi koziriai nėra mūsų rankose, bet bandysime kovoti iki galo. Visada reikia tikėtis geriausio.

Tai tiek. Pabaigoje norėčiau palinkėti visiems Jums, mieli gimnazistai, visokeriopos sėkmės, lašelio laimės, beribio džiaugsmo, kuo mažiau negandų Jūsų sunkiame kelyje, šilto savitarpio supratimo, daug skardaus juoko, šypsenu, atkaklumo, nepriekaištingos sveikatos, šaunių draugų, puikių pažymių, geros kloties ir viso ko geriausio – t.y. manęs?. Būkite linksmi ir šaunūs! Neliūdėkit labai, juk aš net ir nebebūdamas prezidentu, vis dar mokausi licėjuje!

Jūsų ex-prezidentas
Mykolas Kolyta

Sparnai

„Sparnai“ visgi ir šiemet išvydo licėistų rankas, veidus, akis. Neišsipildė prieš metus iš buvusių ketvirtakursių lūpų sklidusi gąsdinanti pranašystė, esą tąkart „Sparnai“ pasirodė paskutinįsyk. Didelis dėkui gerbiamiems ketvirtakursiams. Didelis dėkui visiems tiems, kurie nepasididžiavo parodyti savo kūrybą, visiems tiems, kurie ipūtė gyvybę almanachui dar kartą.

Pristatymas ir šiemet buvo rudeniškas ir tamsus. Lyg pogrindy... Ir šiemet tamsūs langai leido palikti visą tai, kas už jų atrodo liūdna, niū-

ru, ten kažkur... Tik prasmingos ar nelabai mintys, įnešusios netvarkos ir vėjo į langų apdangalus (o taip pat ir į keletos ar net daugiau žmonių galvas) neleido išsiskirti su tikrove, menų kabinetu ir be abejo „Sparnais“... Ir šiemet kaimynas šildė kaimyną ant tamsaus audeklo gabalų, patiestų tiesiog ant grindų. Ir šįkart garavo šildanti kūnų ir sielų arbata. Skambėjo muzika, muziką keitė žodžiai, juos vėl muzika, muziką vėl žodžiai...Laiptais į sceną lipo ir leidosi ir debutantai, ir ne, „Sparnų“ autoriai, grojantys

gitaromis, ir ne, ir žmonės, jau palikę licėjų. Ir taip ligi fotografijos parodos pristatymo.

„Sparnų“ pristatymas visgi įgavęs kažkokią aurą, kuri skiria jį nuo kitų licėjaus renginių. Gal todėl, kad pagrindinis tikslas nėra šou?.. Gal būtent šio renginio metu stengiamasi akcentuoti tai, ką tu nori pasakyti ar parodyti, o ne tai kas tu ir koks tu šiandien?.. Gal...

O gal ir ne...

Jogilė Ulinskaitė

Duonos ir žaidimų?

Paplokime licėistams! Rinkimai, praeitą rudenį tiesiog merdėje, šiais metais ir vėl sužerėjo įvairiausiomis aktyvumo spalvomis.

Dėl vietos senate varžėsi net 27 kandidatai, iš jų daugiausia antrokai. Buvo agituojama aktyviai nuo pirmos iki pat paskutinės dienos. Plakatų, kuriais būsimieji senatoriai tiesiog ištapetavo sienas, galėjai rasti bet kur (tik ant lubų, atrodo, nepastebėjau), o tam tikrose komerciškai pelningose vietose (laiptų

aikštelės) skaityti nuolat besikeičiančią reklamą tekdavo net kelias minutes.

Kodėl? Gal kandidatai šiemet aršesni? O gal licėistus į valdžią viliojo noras pagerinti praeitais metais apsnūdusio senato reputaciją?

Vis tik per debatus originalių negirdėtų pasiūlymų nebuvo itin daug. Matyt, nieko naujo jau ir nebeįmanoma sugalvoti, o dviračio irgi neišrasi. Ir vėl Licėjaus tinklapiu problema (šįkart net sukėlusį ginčų tarp kandidatų), ir

vėl fasadinė siena, vėl himnas, pažadai organizuoti daugiau renginių ir t.t. Tik fux'ai stebino kai kuriais pareiškimais: pavyzdžiui, kad laikraštis, kurį dabar skaitote, neegzistuoja.

Senatorių debatus galima apibendrinti trimis žodžiais – „duonos ir žaidimų“. Mat dauguma rinkiminių pažadų buvo apie įvairiausias pramogas nuo „Jazz pictures“ iki pamokų žirgyne, į kurias, beje, dauguma licėistų kažin kodėl pažiūrėjo skeptiškai. Be to, daug

kas norėjo keisti tvarką valgykloje: dėti daugiau maisto į lėkštę, suorganizuoti padėklų maistui nešiotis, mažinti eiles ir pan. Eilės valgykloje – opi problema, tačiau dažnam aišku, kad jos išspręsti taip lengvai nepavyks. O vis tik... Pamatysim, ką sugeba naujasis senatas.

Taigi rinkėjams pasiūla buvo visai nemaža. Kaip visada sunkiausia apsispręsti, kuris pirmakursis vertas tavo balso. Nebuvę debatuose paprasčiausiai rinkosi spėjimo būdu.

Kandidatų į prezidento postą, kaip ir pernai, buvo trys. Visi vaikinai (o į mokytojo Jankausko klausimą, kodėl nekandiduoja licėjaus merginos, atsakyti buvo keblu). Visi pasirodė ir beveik visi buvo nusiteikę rimtai. O rinkėjai, atrodo, visi buvo tvirtai apsisprendę ir, paklausti apie jų numanomą rinkimų baigtį, atsakydavo vienodai (ir teisingai).

Tad kaip įvertinti šių metų rinkimus? Neblogai. Tikėkimės, kad ir kitais metais jie bus panašūs ar net geresni. O

dabar belieka pasveikinti naują Licėjaus senatą ir naują prezidentą. Sėkmės!

Rinkimus pralaimėjusiems priminsiu, jog tai, kad nepatekote į valdžią, nereiškia, kad negalite ir toliau stengtis įgyvendinti savo idėją – nenurimkit ir bendradarbiaukit su senatu, o kitamet galbūt ir vėl bandykite laimėti. Taip tik įrodysite, kad sugebate šį tą nuveikti ir nebūdami valdžioje.

Kotryna Drąsutyė

JAPONAI 2003

Jau septynerius metus tęsiasi licėjaus draugystė su Japonijos Ritsumeikan mokykla. Šitiek laiko kiekvieną rudenį į Lietuvą atvažiuoja grupė moksleivių iš Japonijos, o lietuviai į Japoniją teoriškai turėtų važiuoti kiekvieną pavasarį. Tačiau lietuvaičiams vis kas nors sutrukdo, užtat japonų sulaukiame kasmet. Ne išimtis buvo ir šis rugsėjis.

Taigi rugsėjo dvidešimt ketvirtą dieną, ketvirtą valandą popiet, daugiau nei keturiasdešimt licėistų laukė atvykstančių japonų, o šie niekaip nesirodė. Šįkart punktualumu pagarsėję rytiečiai nesugebėjo susiplanuoti laiko ir pavėlavo dvi valandas. Na ką gi, gerai, kad išvis atvažiavo. Ta proga po ilgos kelionės nuvargusiems japonams nebuvo leista pailsėti – lietuviai išsivedė valgyti picų, nes iš ilgametės patirties žinojo jų meilę šiems patiekalams.

Antroji diena. Planuose istorinė Lietuvos sostinė Trakai. Nuvažiavę lietuviai pakelia maištą ir į pilį nebeina (viską ir taip mintinai moka), o ir japonai kažkodėl nelieka itin sužavėti: į klausimą, kaip patiko, atsako „so so“, kas reiškia, kad nieko neįdomesnio jie nepatyrė (beje, bendraujant su japonais reikia nepamiršti, kad jie niekada nesakys tiesos į akis). Po lietuviškų suvenyrų apžiūros ir besaikio fotografavimosi grįžtame į Vilnių. Didžioji dalis lietuvių nutaria reabilituotis ir nusiveda japonus į boulingą. Po žaidimo japonai, anot jų pačių, „truputėlių“ pavargę).

Trečioji diena. Po pernykščių ne itin nusisekusių diskusijų jų buvo atsakyta, užtat japonai paruošė keletą prisistatymų. Jų klausytis buvo taip pat šiek tiek problemiška – japonams iš tiesų labai sunku suprantamai perskaityti ne jų, o mokytojų ruoštą tekstą. Po prisistatymų ir pietų – slaptos

užduotys: fotografavimo, dainavimo, maisto ruošimo ir piešimo. Labai smagu, ypač kai pradėjome ragauti licėjaus valgykloje paruoštą japonišką maistą. Beje, šių užduočių metu dvi japonės dar spėjo sudalyvauti kalbų dienai skirtame koncerte ir labai džiaugėsi ne tik pagrojusios, bet ir licėistų paklausiusios – teigė tokios fantazijos Japonijoje nemačiusios. Na, o vakare vyko diskoteka – tradicinis siurprizas japonams. Deja, jie jau buvo pernelyg išvargę, kad galėtų iš širdies išsidūkti...

Ketvirtoji diena, šeštadienis. Važiuojame į Kauną. Maršrutas: IX fortas (lietuviai vėl atsisako eiti), Sugiharos namai (jei kas nežino, Sugihara buvo Japonijos ambasadorius, II pasaulinio karo metais neteisėtai išdavęs visas keliems tūkstančiams žydų, kad šie galėtų pabėgti iš Lietuvos ir taip išsigelbėti), Vytauto Didžiojo Universitetas ir Laisvės alėja. Pavalgę cepelinų ir vėdarų grįžtame į Vilnių, kur organizuojami jau tradiciniais tapę vakarėliai japonams. Šie, kaip ir diskotekos, japonams yra

neiširta žemė – savo gimtinėje jie taip laisvalaikio neleidžia. Tarp kitko, didesnę įspūdį paliko ne pats vakarėlis, o blynai ir neįtikėtina skanus lietuvių iškeptas šokoladinis pyragas su riešutais (ne pagal lietuvišką receptą).

Sekmadienis, priešpaskutinė diena. Iš ryto dalyvaujame „City town mission.“ Japonai suskirstomi grupėmis, gauna tam tikras užuominas, o mes turime išsiaiškinti, kur jie turi nueiti, ir ten juos nuvesti. Taip aplankome KGB muziejų, ŠMC, Daukanto aikštę, kažkodėl išskirtinio dėmesio sulaukusį Vingio kino centrą. Kitos grupės aplanko ir kitus svarbius objektus. Popiet atsisveikinimo vakarėlis „Neringoje“ – japonai pademonstruoja keletą tradicinių menų, padainuoja, o galiausiai vertėjo pareigas atlikęs Fumito liepia aktyviai praleisti paskutinį likusį vakarą ir pirmadienį japonus ne paslėpti, o atvežti į Licėjų – nes jiems tikrai tikrai reikia grįžti į Japoniją. Nepaklususių Fumito nurodymams lyg ir nebuvo...

Pirmadienio rytas, licėjus. Daug

ašarų, daug pažadų dar susitikti, daug nuotraukų - kalba nebuvo kliūtis susidraugauti. Ir galiausiai japonai išskrido, supratę, koks įvairus yra pasaulis

ir kiek skirtingų žmonių jame gyvena. O kitą dieną gavau elektroninį savo japonės laišką, kuriame buvo pažadas ne tik dar kartą susitikti, bet ir išmokti

anglų kalbą. Dar viena japonų grupė suprato bendravimo būtinybę...

Milda Tylaitė

Ir vėl krikštynos!..

Štai ir vėl pasitikome naują fux'ų kartą – gal ir nepernelyg svetingai, bet tikrai įspūdingai (manome, tam pritartų kiekvienas naujokėlis). Nuo gąsdinančių ir grasinančių plakatų iki krikštynų dienos nurodymų - visa mokykla žadėjo neišvengiamą nulių lemtį.

Pagalčiau išaušo lemtingoji diena – rugsėjo devynioliktoji, PENKTADIENIS. Jau nuo ankstyvo ryto prie „Akropolio“ mažuosius nekrikš-

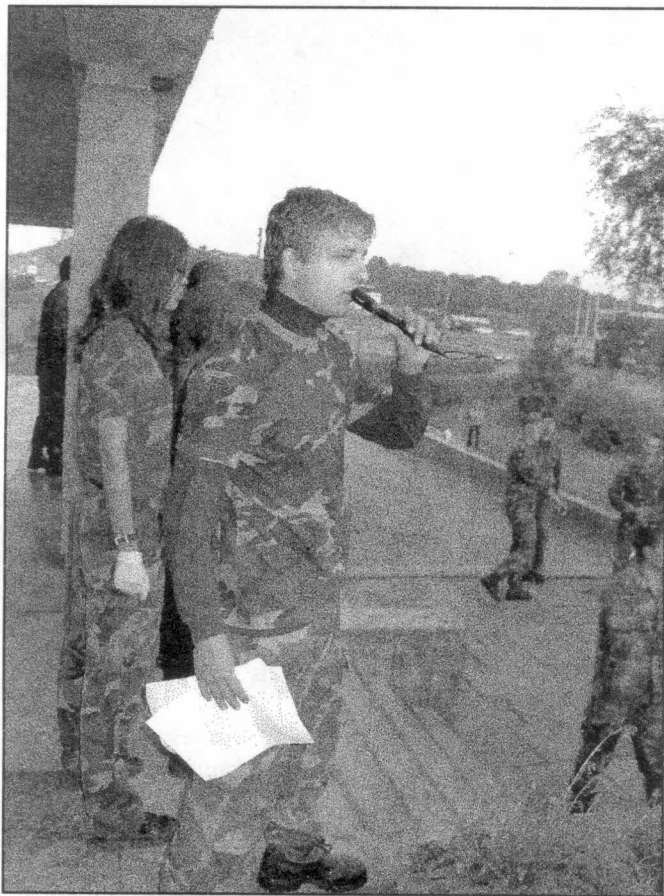
tus pasitiko „draugiškai“ nusiteikusių ketvirtokų karinis dalinys, su malonumu juos pamankštines. Visgi to mūsų mieliems ketvirtakursiams pasirodė per maža, todėl ir likusią dienos dalį jie iš visų jėgų stengėsi palaikyti gerą „nulių“ fizinę formą. Daininiegijai naujokėliai per pertraukas krypavo žąsele licėjaus koridoriais ir neuilsdami traukė odes ketvirtokams, tuo neabejotinai priversdami suvirpėti ne vieno širdis. Dosnieji krikštytojai neliko skolingi ir, neslėpdami begalinio dėkinumo savo krikštasūniams, pavaišino juos „karališkais“ pietumis (perlinių kruopų koše su pelynais. Galim paskolinti receptą! – red. past.). Dar nespėjusiems susivokti fux'ams ketvirtakursiai paruošė ypatingą staigmeną – per pertrauką rodytas filmas ne vienam silpnesnių nervų žiūrovui sugadino apetitą ir palaidojo paskutines „nulių“ viltis pasprukti iš geležinių likimo gniaužtų. Ir pagaliau su baime ir nerimu lauk-

dami lemtingosios valandos, energingi ir gražūs (žinoma, ketvirtokų dėka) fux'ai linksmi išsiskirstė namo, kad galėtų pasiruošti ne mažiau linksmybių žadančiai vakarinei daliai.

Penktą valandą prasidėjo „nulių“ išventinimo į licėjaus bendruomenę iškilmės. Įspūdingos dekoracijos ir ryžtingai nusiteikusių ketvirtakursių karinės pajėgos trumpam pavertė vidinį licėjaus kiemėlį karo lauku. Pavėlavę licėistai ir licėjaus svečiai negalėjo pasigirti dideliais patogumais - visi langai buvo apgulti fux'ų kraujo ištroškusių smalsuolių. „Nuliai“, mikliai sugužęję į jiems skirtas vietas (kaip ir dera tikriems karo belaisviams), pradėjo savo pasirodymą. Šįkart jiems teko muzikinė užduotis. Reikia pripažinti, kad vargšelių namų darbai buvo ganėtinai nevykę – prieš pradėdami žiopčioti galėjo bent fonogramą paleisti. Vėliau drąsiesiems nekrikštams reikėjo įveikti kitus išbandymus: jie šoko, demonstravo fizinę galią bei balsų skardumą. Ir galiausiai, aidint garsiems sprogimams, miltuoti ir visaip kitaip ketvirtokų „pagražinti“ fux'ai įveikė paskutinę kliūtį ir tapo visateisiais licėjaus bendruomenės nariais.

Stebėdami šių metų krikštynas turbūt ne vienas iš mūsų prisiminsime savąsias – kad ir kokios jos buvo, visad prisiminsime su šypsena. Tikėkimės, kad ir naujųjų fux'ų atminyje jos išliks džiaugsmingos ir nepamiršamos.

Eglė Kulbokaitė
Gintarė Mažeikaitė

Fux'o dienoraštis

*Krikštynų baubai
(iš poligono naujoko dienoraščio...)*

Rytinė dalis

- 5:30** Dar niekad gyvenime neteko keltis taip anksti. Tikiuosi, rytinėje dalyje bus kas nors intriguojančio. Pasiimu tris apelsinus ir iškeliu.
- 6:05** Pakeliui į mokyklą reiktų parinkti akmenų. Ai, tiek to, gal atsipirksiu apelsiniais.
- 6:30** Sutartoje vietoje susitinku savo likimo brolius – poligono nekrikštus. Drauge bus lengviau eiti mirties keliu.

- 6:50** Prie „Akropolio“ jau visi fuxai išsirikiavę. Daro rytinę mankštą. Pritūpimus liepta daryti, tol, kol kartuvių vietoje pasirodys visi vėluojantys nekrikštai. Gerai, kad nutarėm pavėluoti bent 20 minučių...
- 6:55** Regis, kažkurio seržanto atsivežtas buldogas visai mielai papusryčiautų kuriuo nors iš mūsų.
- 7:05** Išdalinę fuxo pasus, poligono vyresnieji liepia bėgti licėjaus link. Miške sprogtą poligono chemikų parengti užtaisai. Priekyje uždusę bėga dvyliktokai – matyt pavargo duobę mums bekasdami. Praeivės bobutės, ankstų rytą susiruošusios į turgų, kažką rėkia apie fašizmą ir uoliai ragina mus sprukti.

7:20 Prie licėjaus mus pasitinka generolas Mykolas. Išvadina tokiais žodžiais, kurių pasiklausę nervingesni žmonės (pvz.: poligono valgyklos aptarnaujantis personalas) infarktą gautų. Generolas rodo komandas, kurias, deja, turime vykdyti. (O jūs vaikai taip darykit, kaip Kolyta daro...)

7:35 Poligono vyresnieji liepia gerti geltono skysčio, panašaus į to paties rytinio buldogo išskyras.

7:40 Kankinimų rūsiuose taip tamsu, kad nematyti net likimo brolių. O, pasirodo dvyliktokai pasistengė – požemiuose įrengtas nemažas Raudonųjų žibintų kvartalas.

7:50 Poligono medikai konstatuoja, kad reikalinga psichiatro konsultacija, bet pusdieniui išleidžia ir palinki turiningai praleisti paskutines gyvenimo akimirkas.

15:05 Man „pasisekė“ pakliūti į tarptautinį dalinį. Jo karėvius poligono vyresnieji krikštija atskirai. Visus mus, „tarptautinius“ nekrikštus, suvedė į vieną mirties kamerą.

15:40 Mūsų gretos vis retėja. Ateina tarptautinio dalinio seržantai ir vis išsiveda po vieną. Už durų girdisi spieginimas. Mirties kameroje itin tvanku. Jei uždusime nesulaukę savo eilės, tikriausiai ant kapo bus parašyta: „Mirė nekrikštytas.“

16:10 Atėjo ir mano eilė. Surišo rankas, kažkuo tamsiu aprišo akis, aptemdė protą. Kažkoks įrenginys pakėlė į viršų ir ėmė sukuti. Vėliau paaiškėjo, kad tai – Tarptautinio dalinio kultūristas. Jis nekrikštus nešė į mirties vietą.

16:15 Depiliuojami kojų plaukai, maudoma aliejuje, at-

liekamos kitos „malonios“ grožio procedūros. Ant galvos pilama masė, kurios sudėtyje, spėju, yra: miltų, grūdėtos varškės gabaliukų, aitraus pomidorų padažo su česnakais ir, stipresniam kvapui išgauti, keletas kiaušinių, užsilikusių nuo praėjusių Velykų.

16:25 Pakrikštytieji suvedami į vieną kamerą, kurioje dėl neaiškių priežasčių dvokia. Kai įvedamas paskutinis pakrikštytasis, draugiškai išlaužiame duris ir bėgame link dušų.

16:30 Dušas. Galvos plovimas Nr. 1.

16:35 Galvos plovimas Nr. 2.

16:40 Galvos plovimas Nr. 3.

Kiemelis. Fuxų rojus.

17:10 Kaip gera, kad krikštytas kiemelyje galima stebėti pro langą. Ir net brautis nereikia. Ateini, ir visi pasitraukia per tris metrus tolyn (turbūt prireiks galvos plovimo Nr. 4).

17:20 Fuxai suvaromi į vieną gardą. Poligono generolas Mykolas kartoja rytinėje krikštytųjų dalyje sakytą kalbą.

17:30 Fuxų spektakliai vykę, nelabai.

17:50 Magiškoji uždanga iš plono audinio nusileidžia. Po ja atsiduria visi poligono nekrikštai. Vanduo liejasi laisvai, krikštytojams netrūksta nei aliejaus, nei miltų, nei pomidorų padažo.

18:05 Pakrikštytieji šlapi. Oi. Tikriausiai netyčia. Į šlapius iš vamzdžio išlendančius būsimuosius poligono šimtukininkus ateina pasižiūrėti pats poligono direktorius.

18:15 Visi nekrikštai patampa krikštais.

18:20 Minia dalijasi išpūdžiais. Poligono vyresnieji padirbėjo iš peties. Tik gal nevertėjo mokyklos viduje liepti fuxams rūkyti – kam žaloti nepatyrusius fuxų plaučius? Bet nepavydėkim dvyliktokams, išvalyti visą poligoną dabar – jų misija.

Pakrikštytas. 2003-09-19.
Tautvydas Jokubauskas

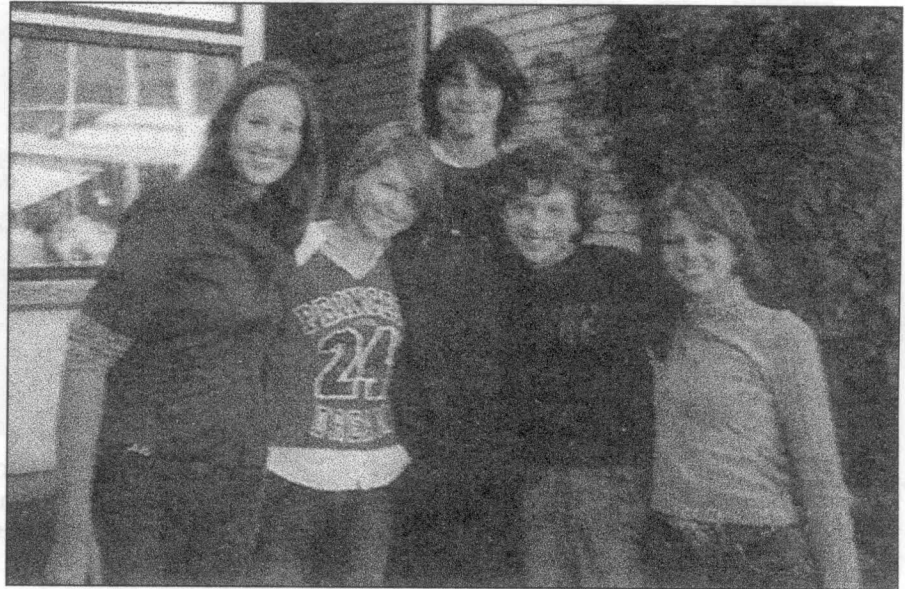
Fux'ų apklausa

Prieš pat krikštynas keliolikai dar nekrikštytų fux'ų buvo pateiktos anketos su klausimais apie tai, kokį pirmąjį išpūdį jiems paliko licėjus bei jo atmosfera.

Dauguma fux'ų jau buvo, kaip patys teigė, „apsipratę“ su licėjumi (tai tik jiems taip atrodo). Tiesa, daigelis vis dar buvo pasiilgę skambučių, kai kurie stebėjosi mokytoju R. Jankausku, o tretiems tiesiog trūko žodžių.

Paklausus apie krikštynas, daugelį fux'ų apimdavo nepaaiškinamas drebulys, o jų akyse galėdavai išvelgti milžinišką norą jose sudalyvauti. Tikimės, kad jie nenusivylė!)

Tai tiek trumpai. Na, o jums visiems linkime susipažinti su naujaisiais fux'ais ir patiems apie juos susidaryti nuomonę...

„Nontoxic“: kultinė praeities grupė ar iki šiol populiarus ansamblis?

Tiems, kurie dar nežino, kas gi tie mistiškieji „Nontoxic“, pristatau: „Nontoxic“ – turbūt populiariausia ir ekstravagantiškiausia kada nors gyvavusi licėjaus grupė. Grupės nariai, kaip jie patys sako, groja progresyvių gotiškąjį roką su ritmenbliuzo, trip-hopo ir Natalijos Oreiro elementais. Jų populiariausios dainos: „Rudenėlis“, „Jausmų banga“, „Bus vaikų“ – jau užkariavo daugelio kartų širdis ir yra įrašytos į muzikos istorijos puslapius. „Nontoxic“ nariai – dabartiniai ex-kektvirtokai: Karolis, Gedas, ir Rytis, šiuo metu mokosi įvairiuose pasaulio kampeliuose: Rytis – Vokietijoje, o Karolis su Gediminu – Lietuvoje. Daugeliui turbūt rūpi, ar grupė dar gyva, ar jie vis dar koncertuoja ir stebina publiką unikaliais sceniniais pasirodymais. Taigi atsakau – taip! Grupė aktyviai muzikuoja ir toliau, jie vėl koncertuoja kurčiųjų prieglaudose ir įvairių miestelių kultūros namuose, o spalio 28 d. buvusio 6-ojo grupės gimtadienio proga interviu po ilgų įkalbinėjimų sutiko duoti vienas iš grupės „vilku“ ir įkūrėjų – Karolis ir perkusinininkas Gediminas. Pateikiau jiems keletą klausimų:

Kiek žinau, neseniai buvo „Nontoxic“ gimtadienis. Tai kada ir kaip viskas prasidėjo?

Karolis: Viskas prasidėjo taip seniai, kad negaliu atsiminti. Mes jau seniai grojam. Viskas gerai. Kiekvienas mūsų veiksmas turi savo jausmą, nes, kaip žinote, nejučiant veikti sunku, todėl šiuo metu labai sparčiai dirbame įrašų studijoj ir ruošiamės Eurovizijos konkursui. Be to, viliamės sukurti Lietuvos himną bei žirgyną licėjaus kiemyje, kurį labai mėgstame.

Žavu, bet ar nemanote, kad tai nerealu?

Gediminas: Sunku pasakyti, bet mes siekiame užsibrėžto tikslo.

Kokio?

K: Sunku pasakyti. Atsiprašau, koks buvo klausimas?

Kas Jums yra sparnai?

G: Man sparnai asocijuojasi su avietiniais ledais, pavasario balutėmis ir Muminukais, kai guliu persiplėšęs į dvi dalis ir esu toks, koks esu. Ne tokia kaip tu, nes mes visad dviese: asmenybės, spalvotos kaip krentančių lapų ruduo. Dievas davė sparnus ir man patinka į viską žvelgti kreivų kampu. Aš G.

K: Nieko nesuprantu.

O tau, Karoli, kas yra sparnai?

K: Fluxus.

O kas Jums yra fluxus?

K: Sparnai.

G: Man fluxus asocijuojasi su sparnais, kurie asocijuojasi su avietiniais ledais, pavasario balutėmis ir Muminukais, kai guliu persiplėšęs į dvi dalis ir esu toks, koks esu. Ne tokia kaip tu, nes mes visad dviese: asmenybės, spalvotos kaip krentančių lapų ruduo. Dievas davė sparnus ir man patinka į viską žvelgti kreivų kampu. Aš G.

Kokia yra jūsų sėkmės paslaptis?

K: Miegas, dieta, merginos, soliariumas, daug merginų, seksas ir miestas.

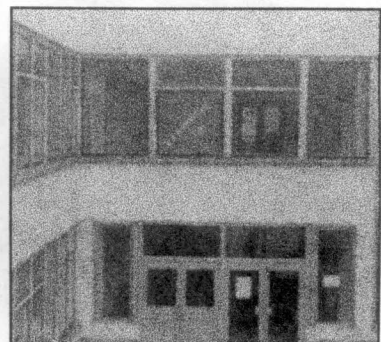
Rytis (telefonu iš Bremeno): *Enschuldigung?* Es ist nicht regnet. Ich liebe Skaiste. Weiter.

Kokia Jūsų socialinė ir moralinė padėtis?

G: Nesupratau klausimo. Gal galima aiškiau?

Kaip užsidirbate pragyvenimui, soliariumui, merginoms, miestui? Ar sunki muzikanto duona?

G: Aaaa...

Ar muzikanto duona?

G: Hmmm....

Ar gardi?

G: Kas gardi? Nesupratau klausimo.

Ar girdi?

G: Ką?

Nesupratau atsakymo.

K: Koks buvo atsakymas?

G: Hmmm.... Aaaaa.

Kažkas skambina, po 5 minučių tęsime interviu (skambino vadybininkas dėl koncerto Jonavoje).

Kas skambino?

K: Ai, vadybininkas dėl konco Jonavoje.

Ar žadate kur nors artimiausiu metu koncertuoti?

K: Na, artimiausiu metu gastroliausime Jonavoje, Kudirkos Naumiestyje.

Kažkas skambina, po 5 minučių tęsime interviu (skambino vadybininkas dėl koncerto Kudirkos Naumiestyje).

Kas skambino?

K: Skaistė (telefonu iš Bremeno).

Ar dabar koncertuojat tik dviese, ar ir Rytis atvažiuoja iš Bremeno.

K: Sunku pasakyti. Artimiausiu metu koncertuosime Kudirkos Naumiestyje, Bremene.

Kažkas skambina, po 5 minučių tęsime interviu (skambino Rytis telefonu iš Bremeno dėl koncerto Bremene).

Kas skambino?

Rytis (telefonu iš Bremeno): aš.

Tiek to. Ar galite papasakoti kurioziškiausią nutikimą iš grupės gastrolių?

G: Taip. Galėčiau papasakoti. Kartą su grupe kon-

certavome Jonavos kultūros namuose ir visi žiūrovai, buvę salėje, palaikė mus: priedainį dainavom kartu. Dar vienas ne mažesnis kuriozas nutiko Kudirkos Naumiesticio miesto aikštėje, kai kažkas mus atpažino gatvėje.

Jei tektų rinktis: koncertą Jonavoje ar Kudirkos Naumiestyje, ką rinktumėtės?

G: Nesupratau klausimo.

K: Aaa, ką?

Kur mieliau koncertuotumėte: Kudirkos Naumiestyje, ar Jonavoje?

Rytis (telefonu iš Bremeno): Bremene.

Ką studijuoji, Rytis?

R: Dar nežinau. Matyt, teisę ar verslą. Kursiu „skaitšopą“, nes Lietuvoje tokių dar nėra. Sakyk, Mykolai, ar sunku būti žurnalistu?

Sunku pasakyti. Koks klausimas?

R: Nesupratau klausimo.

Gerai, tiek to. Ko norėtumėt palinkėti grupės gerbėjams?

K: Na, mes norėtume palinkėti savo gerbėjams, kad apsilankytų mūsų koncertuose ir kad pirktų mūsų albumus ir sparnus. Jūs patys geriausi, be mūsų jūs niekas.

Rytis (telefonu iš Bremeno): Skaistė tikrai pirktų.

Ačiū už pokalbį. Linkiu dar daug kūrybinių metų, gero vėjo, daug gerbėjų ir šilto savitarpio supratimo.

Beje, visi, kurie nespėjote praėjusiais metais įsigyti „Nontoxic“ muzikinio albumo, galite įsigyti kompaktinę plokštelę „Licėjus in da haus“. Joje rasite ne tik populiariausius „Nontoxic“ šlagerius iš jų „kiečiausio“ albumo „Geidžiamiausi šlageriai“, bet ir šiemetinių krikštynų himną – A. Grybo atliekamą dainą „Fuxai“ – bei licėjaus direktoriaus praėjusio dešimtmečio hitus „Kaštonas“ bei „Taip ir ne“. Kaina tik 4,99 lt.! Jei norite įsigyti šią plokštelę, kreipkitės į Mykolą (4°). Paskubėkite, įrašų kiekis ribotas!

Mykolas Kolyta

Stop kadras

Rugsėjo 21 d., sekmadienį, vykusiame Sostinės karnavale dalyvavo dauguma Vilniaus mokyklų. Licėjus taip pat neatsiliko – užsimaukšlinę ant galvų didžiulius spalvingus „svogūnus“ (o iš tiesų spermatozoidus, nes būtent taip karnavalo temą „Gyvasis vanduo“ interpretavo šmaikštieji antrokai ir trečiokai) jie pražygiavo nedarnia kolona per visą Gedimino prospektą. Patį didžiausią svogūnėlį tempė ne kas kitas, o licėjaus įžymybė Ričardas Jankauskas...

Objektyviai įvertinti mokinukų triūsą sunkoka, tačiau būtina pagirti jų, palyginus su bendru kontekstu, neeilinę išmonę – kažkodėl dauguma kitų mokyklų moksleivių „Gyvąjį vandenį“ vaizdavo pasipuošę žydrais šiukšlių maišais...

Licėjaus atstovai sostinės karnavale

Camp Rising Sun Europe '03

Sveiki, visi seni bei nauji „Andų“ skaitytojai. Turbūt smagu čiupinėti pirmąjį šiųmetinį „Andų“ numeriuką. Turbūt kiekvienas vis dar esate kupinas vasaros išpūdžių ir prisiminimų. Na, bent jau man ši vasara buvo išties įsimintina, nes pasitaikė unikali proga praleisti du mėnesius su 42 merginomis iš 35 pasaulio šalių. O dabar apie viską iš pradžių...

Jau treči metai viena licėjaus mergina vasarą išvyksta į tarptautinę „Camp Rising Sun Europe“ stovyklą Danijoje. 2001 metais joje viešėjo licėjų jau baigusi Viktorija Gečytė, 2002 – Gabrielė Subačiūtė, o šiais metais išvykau aš. Stovykla įsikūrusi nedideliame Danijos kaimelyje vardu Stendis. Kaip rašoma programoje, ji skirta išmokyti jaunas merginas vadovauti bei aktyviai ir iniciatyviai gyventi savo bendruomenėse. Iš tiesų stovykla yra būtent ta vieta, kur įgyji naujų žinių (vyksta įvairios paskaitos apie Jungtinių Tautų organizaciją, Europos Sąjungą), daug ką išmoksti bei pasisemi naujų idėjų (nuo individualių pasakojimų apie savo šalį iki šokio, teatro, muzikos, sporto ir kitų pamokų), atrandi daugiau pasitikėjimo savimi bei išgyvi draugų visam gyvenimui. Turbūt daugeliui iš Jūsų kyla klausimas: „Ką galima veikti du mėnesius be gimtosios kalbos, draugų ir šeimos?“ O veikti iš tiesų yra ką. Kaip ir įprastose lietuviškose stovyklose yra sudaryta dienos programa, tik čia ją sudarinėja viena iš merginų, o ne vadovai ar kas kitas, taip pat išvykos į Briuselį, Kopenhagą, žygiai po apy-

linkes (su tikrai daug sveriančia kuprine ant pečių), penktadieniniai pasirodymai ir t.t. Žinoma, galėčiau pasakoti ir pasakoti, tačiau tuomet Jums, ko gero, atsibostų skaityti, taigi siūlau susipažinti su keletą merginų, drauge su manimi buvusių stovykloje, nuomonių.

Štai ką rašo Trine iš Bornholmo (Danija): „Camp Rising Sun – tai geriausia, kas man nutiko gyvenime. Dabar turiu draugų visame pasaulyje. Nors praleidau drauge su jais tik du mėnesius, jie visą gyvenimą liks mano širdyje. Dabar niekada nebesijausiu vieniša!“

O Ciara iš Airijos mano, jog kiekvienas, kuriam pasitaikys galimybė

vykti į šią stovyklą, turėtų nepraleisti progos, nes kiekvieną akimirką čia jautiesi vis geriau ir geriau, iki pat paskutinės minutės.

Čia nuskambės liūdna gaida... CRS – tai stovykla, skirta merginoms (nors šią vasarą planavome pastatyti vieną ir vaikinams).

Taigi jei Jums 14–16 metų ir susidomėjote Camp Rising Sun Europe, sekite skelbimus licėjaus skelbimų lentoje, dalyvaukite atrankoje ir galbūt kitą vasarą praleisite Danijoje. Primenu, jog stovykla yra nemokama (Jums tereikia užmokėti už kelionės bilietą).

Rūta Mikiškaitė

Licėjus internete

Dauguma licėistų, matyt, jau pastebėjo, kad licėjus turi naują veidą internete. Prie jo kūrimo prisidėjo daugybė žmonių. Norime labai padėkoti mokytojui Broniui Skūpui, taip pat mokytojai Bronei Skūpienei; esame dėkingi Sauliui Jurkevičiui; taip pat dėkojame Monikai Kokštaitei, Kotrynai Drąsutytei, Mykolui Kolytai, ir visiems, kurių vardai čia netilpo.

Puslapio buvo laukta beveik metus, tačiau tikimės, kad nusivilti neteks – atsirado įvairių naujovių

Visų pirma Jums skirtas dažnai

keičiamas naujienų skyrelis, be to – vykstančių licėjaus renginių kalendorius. Beje, taip pat galėsit sužinoti gimtadienius švenčiančių žmonių vardus.

Be abejo, rasite ir atnaujintą informaciją iš senojo puslapio.

Dar viena ypatinga naujovė – puslapį galima peržiūrėti ir mobiliuoju telefonu, palaikančiu WAP: licejus.lt/wap/.

Dar viena naujovė – nuotraukų galerija: joje rasite nuotraukų iš renginių, šiuo metu – krikštynų. Ir Jūsų patogumui, pamokų tvarkaraščiai

galų gale irgi internete.

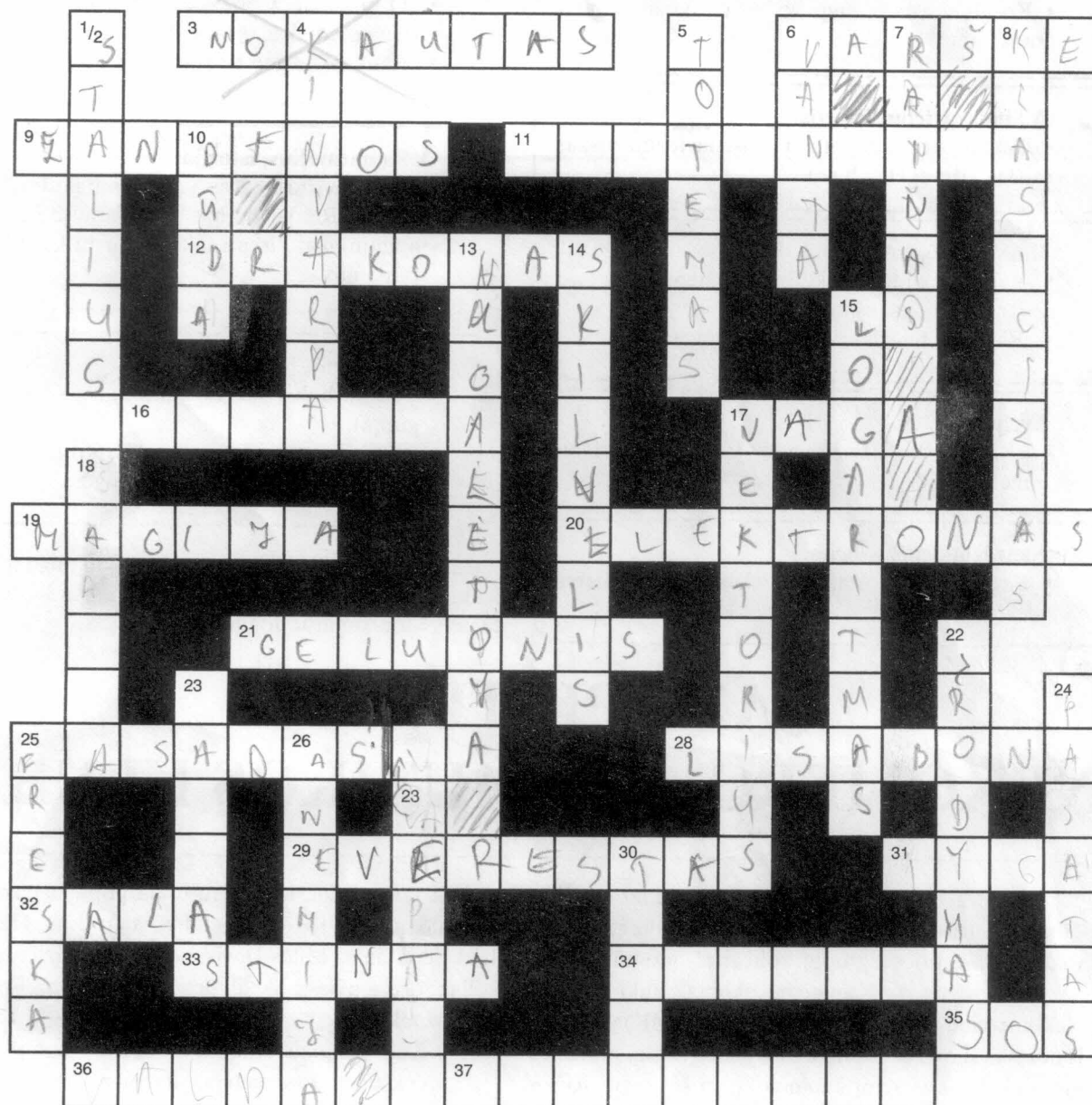
Prie puslapio kūrimo galite prisidėti ir Jūs, mieli liceistai: jei norite ką nors parašyti, turite ne tik jus dominančių nuotraukų, o gal tiesiog pastebėjote netikslumų arba klaidų (visi juk klysta), galite kreiptis į Rimvydą, Adomą arba Einį iš 2^b klasės arba rašyti el. paštu webmaster@licejus.lt.

Adomas Paltanavičius

Rimvydas Naktinis

Einis Šustickas

KRYŽIAŽODIS

VERTIKALIAI:

1. Sieros cheminis simbolis. 2. Meistras, dirbantis baldus. 4. Tamsiai rudas vabaliukas, graužiantis medieną. 5. Žvėris, laikomas genties globėju. 6. Lapinė šluota vanotis. 7. Ruožuotai margas. 8. 17-18 a. ir 19 a. pradžios meno kryptis, susformavusi sekant antikos ir renesanso principais. 10. Pučiamasis vamzdinis instrumentas. 13. Įveikusi varžovą. 14. Porinė apatinė širdies dalis. 15. Rodiklis laipsnio, kuriuo reikia pakelti skaičių, norint gauti tam tikrą skaičių. 17. Turintis kryptį skaitinis dydis. 18. Duriamasis fechtavimo ginklas keturbriaune plonėjančia geležte, su rutuliuku ant smaigalio. 22. Argumentas, patvirtinantis teiginį. 23. Kriaušės pavidalo gaubtas su šerdimi skambinti. 24. Pastovus atogrąžų vėjas, pučiantis pusiaujo link. 25. Ant drėgno tinko tapytas paveikslas. 26. Mažakraujystė. 28. Religinė grupė, atskilusi nuo viešpataujančios bažnyčios.

HORIZONTALIAI:

3. Bokso padėtis, kai nuo smūgio kritęs ir per 10 s. neatsikėlęs varžovas pralaimi. 6. Suraugintas pienas be dalies išrūgų. 9. Žandų plaukai. 11. Glaustas pamokomasis posakis. 12. Šiltųjų kraštų medžiuose gyvenantis driežas ilga plona uodega (*Draco*). 15. Antspaudo vieta (*locus sigilli*). 16. Sunkiai ginluotų pėstininkų glaudi kautynių rikuotė. 17. Arimo kriovelis. 19. Burtai. 20. Lengviausia neigiamą elektros krūvį turinti elementarioji dalelė. 21. Vabzdžio gylis. 25. Pastato priekinė dalis. 27. Portugalijos sostinė. 29. 8848 metrai. 31. Grupė pagal pajėgumo klasę. 32. Mažas žemės plotas, iš visų pusių apsuptas vandens. 33. Nedidelė, laiba jūrų žuvis žalsvai rusva nugara, melsvai sidabriškais šonais. 34. Metalinis ženklas ant uniforminės kepurės. 35. Save Our Souls. 36. Namų ... 37. Kurį nors veiklos sritį apimančių taisyklių rinkinys.

Išminties perliukai (be komentarų)

G. Nagevičienė, vokiečių kalba:

- „Ko jūs ten taip, kaip kokie tetervinai poravimosi metu!“

A. Sindaravičius, istorija:

- „Taaaip, su Daukantu ir Basanavičium viskas aišku – draugeliai buvo...“

D. Aleksienė, fizika:

- „O tu pabandyk mišku bėgti ir nepataikyt į nė vieną medį, kai aš tave su šautuvu vysiuos...“
- „Ranka – ne galva, visada prie tavęs.“

J. Vėlyvienė:

- „Ko jūs čia džiazuojat?“ (t.y. kalbat vienu metu)

Skardžiukienė, istorija:

- „Fux'ai tokie brutalūs todėl, kad ne aš jiems dėstau.“

D. Aleksienė, fizika:

- „O tu pabandyk mišku bėgti ir nepataikyt į nė vieną medį, kai aš tave su šautuvu vysiuos...“
- „Ranka – ne galva, visada prie tavęs.“

A. Sindaravičius, istorija:

- Sindaravičius: „Kas yra manufaktūra?“ Mokinys: „Rankų darbas.“ Sindaravičius: „Tai ir amatininkai dirba rankomis, ir tu kartais dirbi rankomis...“

V. Dailidienė, lietuvių kalba:

- „Tu burbulus gali išspjauti jam į snukį“ (apie gumą).
- „Reikia ne šiaip sau užpakalį krutinti, o kelti ranką ir sakyti, kad pamoka baigėsi.“

Jeigu pamokoje išgirdote ką nors juokingo ir manote, kad norėtumėte tuos žodžius pamatyti „Anduose“, neškite juos Monikai arba Jogilei U. iš 2°.

JAZZ PICTURES ir NEKOMERCINĖS MUZIKOS KLUBAS

Jau lygiai dveji metai kaip gyvuoja Jazz'o klubas „Jazz pictures“. Tai jau visų licėistų pamėgti džiaz vakarėliai, kuriuose grupių koncertai, įdomūs filmai, parodos, arbata, sausainiai ir, žinoma, jauki aplinka. Nekomercinės muzikos klubas, (toliau NMK) yra viena iš neatskiriamų „Jazz pictures“ veiklos sričių. NMK šiuo metu glaudžiasi menų kabinete, o jo šefas yra Ričardas Jankauskas.

Jame kaupiamos kompaktinės plokštelės, kurių nerasite Gariūnų, Kalvarijų ar kitose populiarios muzikos prekybos vietose. Kitaip

tariant tai muzika, kuri nėra tokia populiari, tačiau be galo įdomi: tokios legendos, kaip Jimi Hendrix, Led Zepellin ar Miles Davis, taip pat naujieji muzikos stiliai: drum'n'bass, Acid jazz, Latin Jazz, Rock'as, Elektronika.

- Kuo daugiau žmonių nuomosis kompaktines plokšteles, tuo daugiau naujų atlikėjų papildys NMK kartoteką.
- Artimiausiu metu žadamas papildymas naujomis kompaktinėmis plokštelėmis.
- Taisyklės labai paprastos:
 1. Nėra jokio abonentinio mokesčio...
 2. Tereikia išsirinkti norimo atlikėjo kompaktą ir prisistatyti pas R. Jankauską.
 3. CD nuoma dviem savaitėms – 50 ct.

„Jazz pictures“ kolektyvas
www.jazzpictures.ten.lt

Dėmesio!

Šiuometinį „Sparnų“ numerį galite įsigyti „Kiemelis“ FM radijo stoties patalpose.